

A *The Traitor Queen* - Az áruló királynő
szerelemmel és bosszúval teli folytatása.

THE
INADEQUATE
HEIR

az alkalmatlan örökös

„Kihagyhatatlan! Ne habozz,
tudd minél hamarabb a polcodon!”
– Jennifer L. Armentrout, bestsellerszerző

fine selection

DANIELLE L. JENSEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

DANIELLE L. JENSEN

THE
INADEQUATE
HEIR

az alkalmatlan örökös

HARMADIK
KÖNYV

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

A nagy álmokat dédelgető könyvmolyoknak

—◆— 1.

KERIS

KERIS VELIANT, Maridrina trónjának jelenlegi örököse, az apja nyomában lépett Délszem szigetének mólójára. Egyetlen szót sem intéztek egymáshoz a rövid hajóút alatt: az apja a fedélzeten időzött, míg Keris a kapitány kabinjának magányába húzódott. Tény, mi tény, akár mindvégig egymás mellett is álldogálhattak volna, a csend így is, úgy is szakadékként tátongett volna közöttük. Két férfi néma háborúja volt ez, akik jól tudták, hogy mindketten a másik halálát kívánják.

Egy ithicanai közeledett feléjük, aki az arcát maszk mögé rejtette, görnyedt válla árulkodott csak a koráról. Meghajlással tisztelgett.

– Üdvözlöm újra Délszem földjén, felség. – Keris felé fordult, fejét alázatosan megbiccentette. – Üdvözlöm, fenség. Ha jól értesültem, ez az első alkalom, hogy átlépi a hidunk küszöbét.

Keris válaszra készült, ám az apja közbeszólt:

– Itt vannak?

– Rossz hírrrel kell, hogy szolgáljak: őfelsége sajnálatát küldi. Más kötelességek szólították el.

Csalódás árnyéka suhant át Keris arcán az ithicanai király távollétének hallatán. Aren Kertell neve sokak ajkáról legördült, ám a róla szótt pletykák éles ellentétben álltak legutóbbi tetteivel. Azon tetteivel, amelyek miatt a maridrinok az utcákon éltették a nevét, és úgy emlegették, mint a királyt, akire minden más uralkodónak példaként kellene tekintenie.

Ezért Keris apjának szívében gyűlölet ébredt iránta.

Silas Veliant király egyetlen jelét sem adta a haragjának, nyugodt hangon intézte következő kérdését a férfihoz.

– Mit tudsz a lányomról?

Lara. Keris húga – egyetlen vér szerinti testvére az apja háreméből való leszármazottak végtelen tengeréből. Tizenhat hosszú év telt el azóta, hogy utoljára látta. Azóta, hogy elhurcolták, hogy titokban neveljék távol mindenkitől. Keris mindaddig halottnak hitte, mígnem egy nap Vencián át útnak indultak, hogy a Tizenöt éves Szerződés jegyében Ithicana királyának a feleségévé legyen. A béke menyasszonyaként emlegették.

Keris egy árva szívdobbanásig sem hitt *ebben*.

– A királynő őfelsége oldalán kívánt maradni, de üdvözetét küldi – felelte az ithicanai.

– Ebben nem kételkedem.

Apja hangja a felszínen jeges nyugalommal csengett, ám Keris, aki régóta látta életének zálogát abban, hogy olvasni tudjon az apja legapróbb rezdüléseiből, és felismerje a valódi érzéseit, tisztán hallotta a gonosz élvezet parányi nyomát a király szavaiban. Hanglejtése borzongást küldött végig a bőrén, hiszen ami az apját mulattatta, az eltérő hatással volt másokra.

Az ithicanai szeme gyanakvóan résnyire szűkült. Keris, óvakodva attól, hogy bármi meghiúsítsa Harendellbe tartó útját, így szólt:

– Sajnálom, hogy nem adatott meg, hogy találkozzak a húgommal, de örömmel hallom, milyen hűséggel van a királyotok felé. Kérlek, add át jókívánságaimat az uralkodópárnak!

Az apja halk nevetést hallatott, majd gúnyosan megpaskolta az arcát.

– Megannyi érzelem szorult a fiamba. Az anyjára ütött.

Az anyámrá, akivel ugyebár a saját kezeddél végeztél, te érzéketlen féreg, vágta volna legszívesebben Keris az apja fejéhez, de ez nem az a nap volt, amikor próbatétel elé állíthatja a haragját. Nem ma, amikor a szabadsága szinte már a markában volt.

– Hibák mindannyiunkban akadnak, felség.

Apja azúrkék szeme – ikerpárja Kerisének – pislogás nélkül pihent a fián.

– Egyesekben többet is felfedezni, mint másokban. – A férfi keze éles tapsban csattant össze. – Csupán azért kísértelek az utadra, hogy lássam a

húgodat és a hitvesét. Mivel nem ajándékoztak meg minket a jelenlétükkel, nem óhajtok tovább időzni itt. Haladjunk!

Az érzélgősség *sosem* tartozott Silas Veliant király gyengeségei közé.

Nyüzsgés támadt a mólón. Két tucat maridrin férfi lépett a partra, szűkre szabott, élénk színekben pompázó kabátokban. A szél játszadozott hátrafésült hajukkal, nem kis bosszúságot okozva nekik. A bor átható illata lengte be a környezetüket, ami magyarázatot adott harsány kiáltásaikra, ahogy a tengerészeket utasították: óvatosan bánjanak a csomagokkal, különben az ostor végén találják magukat.

Keris fogai között szűrte a kérdését:

– Kik ők?

Apja keresztbe fonta a karját a mellkasán, és lassú mosoly kúszott az arcára.

– A kíséreted.

– Egyetemre készülök, nem udvarba, felség. Nem több ez, mint pazarlás.

– Maridrina trónjának örököse vagy – emlékeztette az apja. – Címedhez méltó kísérettel kell Harendellbe érkezned – mondta, majd halkán hozzáfűzte: – Így is elég szégyent jelentesz. Ne tetézd tovább!

Ne szállj vitába vele! Egyetlen szó se hagyja el a szádát! – parancsolta magának Keris, de a dühe, amit rendszerint elfojtott, lángra kapott.

– Nagy terhe lesz ez a vagyonunknak. Jobban tennénk, ha hajóval kelennék útra. A szélcsendes évszak napjait tapossuk, semmi okunk arra, hogy másképp döntsünk.

A hajó fedélzetén senki és semmi sem szabhatna határt a kísérete viselkedésének, ám az ithicanaiak hídján szigorú szabályok uralkodnak, és nem nézik jó szemmel, ha megszegik azokat. Kerisnek kétsége sincs afelelől, hogy ezeknek az idiótáknak egy nap sem kell ahhoz, hogy kihágást kihágásra halmozzanak.

Talán éppen erre számított az apja.

– Ne légy esztelen, Keris! A tengeren hemzsegnék a valcottai hajók, és a legkevésbé sem hiányzik, hogy az örökösöm élete idő előtt végét érje.

– Lévén, hogy nyolc testvérem is föld alatt nyugszik, azt hittem, ez téged már nem rendít meg.

A szavak azelőtt kiszöktek a száján, hogy megálljt parancsolhatott volna nekik. Keris egész testében megfeszült, várta, hogy az apja keze

lesújtson rá. Rég hozzászokott, hogy a nyelve gyakran verést harcol ki magának. Ám az apja ütés helyett megragadta Kerist a vállánál, és közelebb vonta magához, szája alig pár hüvelyknyire volt a fülétől. Egy kívülálló könnyen gondolhatta, hogy egy bizalmas eszmecserének lett szemtanúja apa és fiú között, de Keris karját bénító fájdalom járta át ott, ahol az apja ujjai az idegekig mélyedtek.

– Idősebbik fivéred olyan férfi volt, akinek a nyomába sem érhetsz – sziszegte az apja. – Habozás nélkül feláldoznám az életedet Raskért, ha az lehetséges volna.

És nem csak Raskért tenné meg. Bár Keris testvérei közül néhányan alig értek többet egy kupac emberi ürüléknél, az apja mindegyiket többre tartotta nála. Egyedül Kerist vetette meg. Egyedül Kerist tette ki könnyörtelen gúnyának.

– Ugyanúgy azt kívánom, bár élne még Rask.

Nem a fivére iránti szeretet beszélt belőle, hanem az, hogy amíg Rask viselte az örökös címmel járó terheket – a katonáskodást, a politikát és a háborúskodást –, addig Keris távol maradhatott mindentől. De Rask elesett egy valcottaikkal vívott összecsapásban, így Keris félelme valósággá lett, és nem kerülhette tovább a katonáskodást, a politikát és a háborúskodást. Éppen ezért a tény, miszerint apja beleegyezett, hogy Harendellbe menjen, felért egy isteni csodával.

De Keris, aki életében nem volt hívő, rendkívül gyanúsnak találta ezt.

– Gyenge vagy, és szánalmas. A nyelved nem méltó arra, hogy megformálja a fivéred nevét. – Az apja szorítása még fájdalmasabbá vált. – Mégis az én vérem vagy. Ez pedig azt jelenti, kénytelen vagyok kiaknázni azt a kevés értéket, ami a lényedben rejlik.

Itt volt hát a kutya elásva.

Számíthatott volna rá, hogy az apjának valami célja van vele. Nem engedné, hogy csak úgy távozzon anélkül, hogy megfizetné a szabadsága árát.

– Mit kívánsz tőlem, apám? Kémkedjek a harendelliek után?

Az apja felnevetett, a hangjától a hideg futkosott Keris hátán. Aztán lefejtette az ujjait a fia válláról.

– Nem, Keris. Kémekből nincs hiányom. De megtalálom a módját, hogy hasznot húzzak belőled, ebben biztos lehetsz.

Nem szólt többet; felsétált a rámpán, és a hajó elnyelte a körvonalait.

Nem kémkedést vár tőle, de *valami mást* igen. És bármi legyen is az, Keris tudta, nem lesz a kedvére.

Az öreg ithicanai néhány lépéssel odébb, türelemmel várakozott.

– Ha követni méltóztatna, fenség, útra is kelhetünk. A hídon való átkelés szigorú előírásokhoz kötött: minden személyt és minden csomagot vizsgálat alá kell vetnünk. És – a férfi szeme a ládák és Keris kísérete felé villant – elképzelhető, hogy ez több időt vesz igénybe, mint amivel előzetesen számoltunk.

Órákba telt, mire végeztek. Az ithicanaiak egy kőből épült raktárba vezették az érkezőket, ahol alaposan átvizsgálták *mindent*, mielőtt keskeny szekerekre rakodták a holmikat. Bár Keris a saját szemével látta, hogy az apja hajója kifut a kikötőből, nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy *valami* történni fog, ami miatt nem Harendellben találja majd magát, hanem Maridrinában, és az életét újra átítatja a háború, amitől minden porcikája irtózott. A háború, aminek semmilyen szinten nem akart a részese lenni.

– Készek az átkelésre?

Egy női hang ütötte meg a fülét, mire Keris tekintete elhagyta az éppen olvasott kötet lapjait, és felnézett. Egy ithicanai nő vonult a raktárba, határozott lépteit fegyveres ithicanaiak kísérték. Magas alakja karcsú volt, sötétbarna haját kétoldalt kopaszra nyírták, a meghagyott hosszú tincsek copfban omlottak alá. Az ithicanaiak megszokott viseletét öltötte magára: szürkészöld tunikát hozzá illő nadrággal és vastag, térdig érő bőrcsizmát. Derékszíján fegyverek egész arzenálja függött. Karját fedetlenül hagyta, leszámítva a karvédőket, napbarnított bőrén halvány sebhelyek árulkodtak arról, hogy nem idegen számára a küzdelem. A honfitársaihoz hasonlóan az arcát bőrmaszok mögé rejtette, ami homályban hagyta a korát – bár Keris úgy sejtette, húszévesnél aligha lehet idősebb.

Az időс ithicanai bölintott.

– A poggyászaikban semmi kivetnivalót nem találtunk. Több ital van náluk a kelleténél, de azt állítják, az útra hozták, nem kereskedni szándékoznak. – Szavai után az állkapcsa megfeszült. – A... *viselkedésük* alátámasztja az igazukat.

– Csodás! Nincs más elfoglaltság, amit jobban szeretnék annál, mint részeg maridrin pojácákat kísérgetni.

Keris nevetésben tört ki.

A nő oldalra kapta a fejét, és pillantása Kerisre vetődött, aki a falnak dőlve várakozott, jóval távolabb a társaitól.

Az idős ithicanai megköszöri a torkát, mielőtt szóra nyitotta a száját.

– Ő itt Keris Veliant, a koronaherceg és egyben királynőnk idősebbik fivére.

A nő fejet hajtott.

– Elnézéset kérem, fenség, amiért fültanúja lettél a megjegyzésemnek.

De azért *nem* kért bocsánatot, hogy kimondta. Keris máris kedvelte.

– Mivel igen józan vagyok, vehetem úgy, hogy *engem* szívesen kísérsz?

A nő mogorószín szemében derű csillant.

– Józnak józan vagy... de maridrin létedet *nem* tudod tagadni.

– Miként a véletlen hozta, azt sem tagadhatom, hogy pojáca lennék. – Keris mosolyogva folytatta: – Remélem, a királyod bőséges fizetéssel jutalmazza a szolgálatodat.

– Bőségesnek éppen nem mondanám. – A nő a herceg kísérete felé intett. – Ha megkérhetlek, fenség, csatlakozz társaságod köréhez. Átvizsgálunk mindenkit, aztán útra is kelhetünk.

Keris némán tűrte, hogy az egyik katona, aki a nővel együtt érkezett a raktárba, tetőtől talpig tüzetesen átkutassa fegyvereket keresve. A csizmáját is lehúzta a lábáról, hogy a talpát is szemügyre vehesse. A férfi mozdulatai arról árulkodtak, hogy nem először végzi ezt a feladatot, és mesterien ért hozzá. Kerisszel ellentétben a kísérete felől gúnyos kacajok és csipkelődő szavak harsogtak, amiktől Keris türelme a végletekig feszült. Már arra készült, rájuk üvölt, fogják be a szájukat, amikor az egyikük odaszólt az ithicanai nőnek, aki előtte térdelve kutatta át:

– Egész rutinosnak tűnsz ebben a pozícióban, kislány.

Az ithicanaiak egyszerre dermedtek mozdulatlaná. Haragjuk tapintható volt a levegőben, olyannyira, hogy még Keris kíséretének balgább fele is megérezte. Arcukról lehervadt minden jókedv.

A rohadt életbe!

Az ithicanai nő összeszorította az állkapcsát, ám nem szólt semmit, befejezte a feladatát. Aztán hirtelen talpra állt, vállával egyenesen az ostoba

férfi lába közé vágott, olyan erővel, hogy az üvöltve a földre rogyott, és az ágyékát markolászva felváltva káromkodott és nyöszörgött.

A nő az idős ithicanaihoz fordult, és élesen intézte hozzá a kérdését:

– Horgonyoz maridrin hajó a kikötőben, Rin?

– Kettő is.

– Tökéletes. Válassz egyet, és közöld a legénységgel, hogy visszazállítják őfenségét és a kíséretét Venciába. Megtagadjuk tőlük a hídon való átkelést.

Keris gyomra görcsbe rándult, a pánik szinte megbénította. Tudta jól, hogy ez lesz a vége. Hogy az apja megtalálja a módját, hogy kijátssza az ígéretét.

– Raina! – Az idős férfi hangjából áradt a rosszallás. – Keris herceg Lara királynő fivére.

A nő Kerisre sandított, és végigmérte őt.

– Legyen! A hercegnek szabad utat engedünk. De a többieknek nem.

Csábította az ajánlat. Túlságosan is csábította, hogy rábólintson, és a kísérete nélkül tegye meg az utat. Ám Keris jól tudta, hogy az apja keményen megfizetné vele a döntése árát. Sosem úszta meg, ha a férfi szerint kihágást követett el.

– Bocsánatot kérek a tiszteletlenségéért! – Keris Rainához lépett, és ilendő távolságban megállt előtte. – Ostoba ember, ehhez kétség sem fér, de nem érdemel halált az ostobaságáért.

– Nem érte *olyan* erős ütés. – A hangja metsző volt. – Megéli a holnapot.

– Ha visszakülditek, nem. – Keris hanyagul megvonta a vállát. – Az apám nem tűri, ha valaki szégyenfoltot ejt a nevéen. Az a szerencsétlen örülhet, ha egy óra erejéig még magáénak tudhatja az életét, miután kikötnek, hacsak nem veszi a bátorságot, hogy az út során a hullámok közé vesse magát.

– Talán meg kellett volna fontolnia a következményeket, mielőtt kinyitotta a száját.

– Erősen kétlem, hogy képes volna ily távlatokban gondolkodni. – Keris a férfiakra nézett, akik szokatlanul hallgatagon váraoztak. A tekintetükből világosan ki lehetett olvasni, hogy megértették: a fenyegetés nem csupán a földön fetregő ostobának szól, hanem mindannyiuknak. – Nem lépik át többé a határt, erre a szavamat adom.

Hosszú sóhaj hagyta el a nő ajkát, miközben a sarkán hintázott.

– Ne adj okot arra, hogy megbánjam a döntésemet!

– Egy árva panasz sem lesz ránk.

A maszkja sem tudta elrejtetni, ahogy a nő hitetlenkedve megforgatta a szemét. Ennek ellenére a szekerek felé intett.

– Szálljatok fel!

A szekerek öszvérekkel a hámjukban készen álltak az indulásra; a herceg kísérete sietve kapaszkodott fel és foglalta el helyét a párnázott ülésen. Kényelemmel kecsegtetett, de a szűkössége nem volt Keris ínyére.

– Ellenedre lenne, ha gyalog tenném meg az utat?

Raina vállat vont.

– Tégy, ahogy szíved óhajtja!

A szekérek nyikorogva forogtak. Kilenc fegyveres ithicanai szegődött melléjük, ahogy kigurultak a raktárépületből a szitáló esőbe. Raina elöl vezette a sort, Keris szorosan a nyomában lépkedett, tekintete a híd barlangszerű kapujára tapadt. Az esőcseppek ködpárát csaltak elő a szürke köveken, és ahogy közeledtek a kapuhoz, egy nehéz acélrács emelkedett fel, láncainak csörgése vetekedett a távoli mennydörgés morajával.

Raina az ég felé fordította az arcát, az eső tompán kopogott a maszkján.

– Okos döntés volt nem hajóra szállni, fenség.

Keris a sötét nyílást bámulta, a rács alsó acélrúdjai éles fogakként meredeztek.

– Miből gondolod?

– Vihar közeleg.

Azzal a nő elvett egy égő lámpást az egyik őrtől, és a híd mélyébe vezette Kerist.

— 2.

ZARRAH

ZARRAH ANAPHORA HADNAGY, Valcotta császárnőjének unokahúga, az égre nézett, figyelte, ahogy a felhők észak felé örvénylenek, míg a fedélzet egyre vadabb táncot lejtett a talpa alatt.

– A szélcsendes évszak utolsó perceit élvezzük, jól sejtem, unokafivérem? Elérkezettnek látod az idejét, hogy hazatérjünk?

– Hamarosan. De még nem most.

Bermin hangja mélyen szólt, akár a távolban morgó mennydörgés. Zarah oldalra pillantott, oda, ahol az unokafivére a korlátnál állt. Egy fejjel volt magasabb nála, termetre legalább kétszer akkora. Bermin Anaphora mindent megtestesített, amit egy harcostól várni lehetett: kihívója nem akadt erő, bátorság és harci készségek terén.

Sajnálatos módon egy meglehetősen ostoba elmével párosult mindez.

Ezért, amint a flottájuk horgonyt ereszt Nerastis kikötőjénél, Zarah veszi át Valcotta seregeinek parancsnokságát.

A császárnő felhatalmazását rejtő levél az egyenruhájának belső zsebében pihent. Nem volt könnyű megállni, hogy ne kapja elő a nehéz papírt, amely hatalommal ruházta fel – hatalommal, aminek gondolatától felforrnt a vére. Az oldalán függő törét ösztönösen a markába akarta fogni, a majdcsak egy évtizede vágyott bosszú oly közel volt, hogy szinte a nyelvén érezte az ízét. Főképp most, hogy Vencia mindössze fél napi hajóútra volt.

Egy kiáltás szelte át a levegőt a figyelőből, és alig telt el egy szívdobbanás, a hajó kapitánya az unokafivére mellett termett.

– Tábournok, flotta közeledik a láthatáron.

– Hány hajót jelent?

– Tizenötöt, ha nem többet, uram.

– Hmm.

Az unokafivére messzelátót húzott elő az övéből, Zarah követte a példáját.

Amióta az ithicanaiak a maridrinok oldalát támogatták, és áttörték a valcottai blokádot Délszemenél, unokafivére flottája az ithicanai partok mentén járőrözött, és örömmel küldött hullámsírba minden maridrin hajót, ami a hatókörükbe merészkedett – ezzel védve a valcottai kereskedőhajókat, amik a veszélyeket tartogató tengert szelve igyekeztek kikerülni Ithicana hídját. Bár több összecsapásban is ők győzedelmeskedtek a maridrin hajók felett, azok vérszomjas, aljas királya, Silas Veliant, inkább arra fordította az erőit, hogy saját kereskedőhajóit védje a Délszemhez vezető úton.

Ám a Zarah felé száguldó hajók lobogói arra engedtek következtetni, hogy ez megváltozik.

A szíve vadul dübörgött a mellkasában, a fegyverei már-már könyörögtek, hogy előrántsza és maridrin vérben forgassa meg őket. Tompán ért a füléig unokafivére hangja, ahogy riadót rendelt el, és felkészítette a csatára a legénységet. Egy pillanat múltán harangok éles kongása töltötte be a fedélzetet, amelyet Bermin tucatnyi hajója visszhangzott.

Katonák hada özönlött a fedélzetre, férfiak és nők egyaránt, tetőtől talpig fegyverzetben, készen arra, hogy vért ontsanak. Zarah előrántotta a harci botját, és a magasba emelte.

– Talán ma ránk mosolyog a szerencse, és egy Veliant hercegecskét találunk a fedélzeten! – kiáltotta. – És ha diadalunkat bevégeztük, úgy hajózunk vissza Nerastisba, hogy a saját belső szerveivel kötözzük a főárbóchoz azt a férget!

A katonák harci kiáltásokkal feleltek, fegyvereiket az ég felé lendítettek, tekintetüket az ellenség hajóhadára szegezték.

Zarah felnevetett, ám amikor belenézett a messzelátójába, a szíve kihagyott egy ütemet. Az izgalmat aggodalom mosta el; az árbóckosárból figyelmeztetéseket harsogtak.

Nem tizenöt hajó sodródott a tengeren, ahogy azt korábban számolták, hanem sokkal több. Húsz. Harminc.

Noha már biztosan észrevették a valcottai flottát, semmi sem utalt arra, hogy támadásba rendeződnének.

– Unokafivérem...

Bermin nem illette válasszal, ezért Zarrah megragadta az alkarját, apró keze eltörpült a férfi izmos végtagja mellett.

– Nézd! Elkerülnek minket!

Körülötte a katonák mozdulataik közben dermedtek meg, és a korlát-hoz tódultak; követték a tekintetükkel az ötvennél is több hajót számláló flottát, amely a valcottai hajókat messze elkerülve észak felé tartott.

– Merre veszik az útjukat? – motyogott valaki.

Zarrah ismerte a választ. A császárnő már rég figyelmeztette, hogy ez a pillanat elkerülhetetlen – csak az maradt kérdés, mikor és hogyan következik be. De a tudás mit sem enyhített a döbbenet súlyán.

– Ithicana ellen mennek.

Bermin egyetértően hümmögött, majd a könyökével a korlátra támaszkodott, kerek arcán halvány mosoly játszott.

– Nem tétlenkedhetünk! – szólalt meg Zarrah, szíve vadul kalapált. – Meg kell törnünk a támadást!

Bermin ügyet sem vetett rá.

– Tartsátok a helyeteket!

A vészharangok elnémultak, a légénység síri csendbe borult.

Zarrah dühösen fordult az unokafivére felé.

– Hátba szúrják Ithicanát! Cselekednünk kell! Figyelmeztetnünk kell Délszemet!

– Nem.

Bermin egyetlen szava villámcsapásként sújtott le a fedélzetre.

– Tennünk kell valamit! – tört fel Zarrah-ból szaggatottan, a pánik egyre fojtogatta.

Silas Veliant nem vonultatott volna fel ennyi hajót, ha bizonytalan lenne a győzelmében. És ha Ithicana elbukik, a híd és annak minden kincse Maridrina markában landol. Zarrah *ellenségének* a markában.

– Ki kígyókkal osztja meg az álmát, ne lepődjön meg, hogy fogaikkal a húzában ébred – mondta az unokafivére. – A császárnő jó előre

megjósolta mindezt, nem titkolta az ithicanai király elől sem, de az inkább arra a kígyóra hallgatott, ami a saját ágyában tekergőzött.

A katonák harsány nevetése visszhangzott. Velük ellentétben Zarah semmi derűt nem talált a helyzetben.

– A mi hajónk sebesebb. Előbb odaérhetünk Délszemhez, és figyelemztethetjük őket. Ha Ithicana értesül a közeledő maridrinokról, legálább lesz esélyük visszaverni a támadást.

– És kockáztassuk meg, hogy ellenünk fordítsák a hajótörőiket? Szó sem lehet róla! A császárnő utasítása világos volt: ha eljön ennek az ideje, tartózkodnunk kell a közbeavatkozástól – felelte az unokafivére, majd intett a kapitánynak. – Bontsunk vitorlát Nerastis felé! A Patkánykirály talán védtelen maradt a saját hibájából, nem hagyhatjuk veszni az alkalmat, kovácsoljunk hát előnyt magunknak!

Bármennyire csábította is a lehetőség, Zarah pontosan *tudta*, mi történne, ha nem állnák útját az ellenséges erőnek. Épp elégszer vált szemtanújává a maridrinok nyomán maradt pusztulásnak: amerre csak ellátott, lángba borult otthonok, lemészárolt emberek és árván hagyott gyermekek. Gyomorforgató tehetetlenséget érzett, mindahányszor késve érkezett. Ugyanezt a tehetetlenséget érezte tíz esztendővel ezelőtt is, amikor Silas Veliant meggyilkolta az anyját, és őt magát a sorsára hagyta.

– Nem nézhetjük tétlenül! – A pánik kígyóként tekeredett a torkára. – Ha Ithicana elesik, vérfürdő vár a népre. Nem csak katonák, családok és gyerekek is lesznek az áldozatok között. Muszáj közbeavatkoznunk!

A katonák, akik hallótávolságban voltak, feszengve mocoogtak, tekintetük az ellenséges flottára szegeződött. Mindannyian ismerték, mivel jár, ha a maridrinok támadásra adják a fejüket. De az unokafivére csak vállat vont.

– Ez nem a mi bajunk. Ithicana köpött a barátságunkra, és most eljött az ideje, hogy megfizessék az árát.

Csakhogy nem Ithicana népe volt az, ami megérdemelte, hogy fizessen.

A zsebében lapuló levél, amely a parancsnokság átvételére hatalmazta fel, mintha forró lángokkal égett volna, de a nagynénje világosan meghagyta: *egy szót se szólj, amíg a hajótok ki nem köt Nerastisban!*

Zarah viaskodott önmagával, minden porcikája arra vágyott, hogy tegyen valamit, bármit, hogy megakadályozza azt, ami Ithicanára vár.

– Unokafivérem, kérlek! Lehet, hogy Aren király köpött a barátságunkra, de a népe fizeti meg az árát. Ártatlan lelkek, akiknek semmi köze a döntéséhez. Az ő érdekükben kellene lépniük.

Bermin azonban a fejét rázta.

– Hadd legyen ez intő tanulság az ithicaniaknak: jobban meg kellene gondolniuk, kinek a feje érdemes a koronára. – Aztán elkiáltotta magát: – Bontsunk vitorlát!

Dacolj az utasítással, ragadd magadhoz az irányítást! – üvöltötte a lelkiismerete. *Álld útját ennek!*

Azonban Zarrah némán nézte, ahogy a maridrinok flottája tovasiklik a hullámokon, egyenesen észak felé, hogy elhozzák Ithicana pusztulását.

— 3.

KERIS

A HÍD BELSEJÉBEN A LEVEGŐ fullasztóan nehéz és párás volt, Keris orrát dohos penész és trágyaszag keveréke töltötte meg, amelyhez valami megnevezhetetlen is társult. Valami, ami az eső utáni föld szagára emlékeztette, de mégis eltért attól. Valami egyedülálló.

– A híd anyaga felelős a szagért – kezdte Raina, választ adva fel nem tett kérdésére. – Sajátos szagot áraszt. Minden idegennek fintorba szalad az orra, amint beteszi a lábát ide.

Minden idegennek. Mintha Ithicana külön világ lenne, és minden más kívül rekedne rajta.

– Igencsak... markáns.

Ez volt a legkíméletesebb jelző, amit talált.

– Hidd el, fenség, most még szerencséd van. Amikor a harendelliek marhát hajtanak, hetekig nem szabadulni a szarszagtól; és nagyjából ugyanennyi időt emészt fel eltüntetni a mocskot, amit maguk után hagynak.

– Egy hozzád hasonló harcossal csak nem végeztetnek ilyen alantas feladatot, ugye?

A híd királyságát és annak népét titok övezte, így Keris semmiben sem lehetett biztos őket illetően, ám ahhoz épp elég tapasztalata volt, hogy tudja, a bókók a legszorosabbra fogott ajkakat is képesek beszédre bírni.

Raina szája – az egyetlen, amit az arcából látni lehetett – mosolyra görbült.

– Tizenhat éves koromban egy teljes esztendőm napjai teltek ezzel. Egyfajta beavatási szertartásként tartjuk számon.

Keris felvonta az egyik szemöldökét.

– És mit bizonyít ez az emberről azon kívül, hogy ügyesen forgatja a lapátot?

– Ha kérdezned kell, úgysem értenéd meg.

– Tégy próbára!

A nő az alsó ajkába harapott, mire Keris tekintete önkéntelenül is a szájára tapadt; elragadtatta, ahogy a bizonytalanság eme apró jele teljes ellentétben állt vad lényének erejével.

– Ha lapátot ragadsz, arról adsz tanúbizonyságot, hogy hajlandó vagy bármit megtenni, hogy kiérdemeld az uralkodó és a parancsnokok bizalmát és tiszteletét.

– Ha ennyit lehetne nyerni a jószágok ürülékének lapátolásából, akkor az istállófiúkat szentté avatnák. Ám nem tapasztaltam, hogy ez lenne a valóság – jegyezte meg a herceg, kíváncsian várva, hogy a sértett büszkesége miatt vajon felfed-e bármi érdekeset a lány.

De Rainát nem lehetett könnyen csapdába csalni. A pillantása a mögöttük görgő szekérre esett.

– Ithicana nemzete titkok alapján nyugszik, ismeretük csak azoknak adatik meg, akik méltóak rá.

Titkok, amelyek után egy világ áhítozik, de senki sem áhítozik utánuk jobban, mint Keris édesapja. Silas Veliant király valósággal megszállottja volt Ithicana hídjának: magáénak akarta tudni annak minden titkát és kincsét.

Magáénak akarta tudni mindenét.

Noha Maridrina és Ithicana papíron szövetségesek voltak, Keris kétségbe vonta, hogy az apját ez meggátolná abban, hogy ha alkalma nyílna rá, elragadja Ithicanától az oly nagyon vágyott hidat. Keris éppúgy *nem* tulajdonította a hűséget és a szavahihetőséget az apjának, mint az érzelgőséget. Azonban, ha hinni lehet a pletykáknak, Keris húga, Lara más volt.

Vagy másnak mutatta magát.

– Méltónak bizonyult a húgom ezekre a titkokra?

Keris sejtette, hogy hibát vétett, ahogy a szavak kicsúsztak az ajkán. Sajat elméje is megróttá: *Maradj ki ebből! Minél kevesebbet tudsz, annál jobb.*

– Attól függ, kit kérdezel.

A józan esze ismét vereséget szenvedett a kíváncsiságától.

– Téged kérdezlek. Kérlek, nézd el nekem a faggatást, de igen keveset tudok a húgomról. Külön nevelkedtünk.

– Hallottam hírét – mondta Raina, miközben átvette a lámpást a másik kezébe. – Mi az oka ennek?

– Óvták a valcottaiaiktól – felelte Keris, noha jól tudta, igaztalanul állít. Széles e világban nem létezett jobban őrzött hely az apja háreménél Venciában. Más okból vitték el Larát. Más célból.

És csak idő kérdése volt, hogy ez a cél napvilágot lásson.

– Gyönyörű teremtés a húgod. – Raina oldalpillantást vetett rá. – Ha nem veszed rossz néven, mintha őt látnám benned, fenség. A szempárja ikre a tiédnek.

Veliant-kék. Talán ez az *egyetlen* oka, hogy Kerist sosem bélyegezték fattyúnak, és nem hagyták a sorsára. Hogy áldás ez, vagy átok, maga sem tudta megítélni.

– Ez még nem árulja el, milyen ember valójában.

– Boldoggá teszi őfelségét.

Keris elmosolyodott.

– Ezt csak maridrin származásom miatt mondom, hiszen meggyőződésem, hogy a nők értékét abban látom, boldoggá tudják-e tenni férfitársaimat.

Raina szája sarka mosolyra görbült.

– Talán tévedek?

– Ó, még szép! Sokkal önzőbb vagyok, mint hiszed: csak az érdekel, hogy *engem* boldoggá tesznek-e.

A nő nevetése akárcsak egy csilingelő szélcsengő egy nyári napon, visszhangot vert a híd sötétjében, és mosolyt csalt Keris arcára.

Az apja szavai férkőztek az elméjébe: *De megtalálom a módját, hogy hasznát húzzak belőled, ebben biztos lehetsz.* A mosolya amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan hervadt le.

– Minden rendben, fenség?

– Minden a legnagyobb rendben – felelte Keris, majd saját szavait cáfolta meg azzal, hogy sietősebben szedte a lépteit.

Keris a híd belső falának támaszkodott, tekintete a lámpás pislákoló fényén időzött. Bár kimerült a végtelenbe nyúló gyalogúttól, a horkoló kíséretével ellentétben mégsem tudott aludni az ithicanaiak által nyújtott fekhelyek egyikén.

Az álom sosem jött könnyen a szemére, különösen, ha nem egyedül volt, és ha áthatolhatatlan falak és zárt ajtók mögött pihent meg. Túl sokszor szúrták hátba – szó szerint –, hogy másként legyen. Ez a maridrin hercegek sorsa: a fivérek nagy száma elkerülhetetlenné tette a folyamatos harcot a hataloméért, ami nem ritkán a riválisok kiiktatásával járt. Keris azért maradt életben, mert a fivérei nem láttak vetélytársat benne, áldozataikat a legjobb harcosok és a legambiciózusabb politikusok közül szedték. Ez a taktika hibátlanul működött egészen addig, míg utolsó idősebb fivérért meg nem gyilkolták, így az örökös címet Kerisre szállt – akár akarta, akár nem. És az örökösnél nagyobb célpontot keresve sem találni.

A csizmák halk koppanása elég volt, hogy felkapja a fejét. Raina lépett a lámpás halvány fénykörébe, elhagyva távolabb elfoglalt őrhelyét az alagútban. Megállt egy alvó ithicanai mellett, és finoman megrázta, hogy ébredjen. A férfi egy pillanatnyi habozás nélkül emelkedett talpra, fegyvereit magára rögzítve indult, hogy átvegye Raina helyét az őrszolgálatban. Akár egy gondosan olajozott gépezet, úgy váltották egymást az ithicanaiak – semmi sem történhetett a hídon a tudtuk nélkül.

Raina tekintete megállapodott Kerisen.

– Pihened kellene, fenség. Hosszú gyalogút vár még ránk, és ha képtelen leszel tartani a lépést, arra kell kérjelek, hogy csatlakozz a barátaidhoz.

Keris fintorogva ráncolta az orrát, fél szemmel az alétan heverő társaságra sandított.

– Ők nem a barátaim.

Nem voltak barátai.

Raina leoldotta a kardövét, és leült a földre; a lábát keresztbe fonta, a fegyverét a térdére fektette.

– Ha nem a barátaid, kik ők neked?

– Az apám szerint a *címembhez méltónak* ítélt társaság.

– Ha a *méltóság* kulcsát abban látja, hogy mértéktelen mennyiségben bírják nyakalni a bort, akkor tökéletes emberekre esett a választása.

A kísérete egész álló nap borozott és szerencsejátékozott; bár harsány nevetésük bántotta a fület, tartották magukat az ithicanaiak szabályaihoz.

– Nem tudom hibáztatni őket. Borzalmas módja ez az utazásnak. Sötét és nyirkos utakat járni, hideg ételt enni, a földön aludni... Arról nem is beszélve, mennyi aranyat megkövetel.

Raina fogai hófehéren ragyogtak a lámpás fényében, ahogy elmosolyodott.

– A választás minden utazó előtt szabadon áll, fenség: fizess meg minket vagy a viharos tenger haragját.

– Igazat szólnak? Olyan rettenetesek a viharok?

Maridrina északi partvidékén bizony kiszámíthatatlanul tomboltak, de a kikötők viharfalai és hullámtörői védelmet nyújtottak a könnyörtelen pusztítás ellen.

A nő halkan helyeslő hangot hallatott.

– Ha hinni lehet a szóbeszédnek, a Vihartengerek feneke százezernyi elsüllyedt hajó aranykincseinek a végső nyughelye. Elveszett lelkek az örzőik, akiket a hullámok a mélybe rántottak; a mohó ujjaik felfelé nyúlnak, és mindig többért áhítoznak.

– Akkor hálát adok a sorsnak, hogy szilárd kő őrzi a lépteimet. – Keris megkopogtatta az öklével a híd padlóját. – Még ha a hátam látja is kárát.

A közelben őrségben álló ithicanai köhintett egyet. Keris figyelmét nem kerülte el, ahogy Raina vállai megrándultak, és a feje a férfi irányába fordult. Nem a félelem, sokkal inkább a büntudat húzódott meg a mozgásban: az ithicanaiak és az általuk kísérték közötti kapcsolat szigorúan tilos volt.

– Későre jár. – A nő a társa után üresen maradt fekhelyre telepedett, és a válláig húzta a takarót. – Pihenj!

Keris nem adott választ, csak kézbe vette a maga mellett heverő könyvet, és a fény felé fordította. Már olyan közel volt a szabadsághoz, szinte csak egy karnyújtás választotta el tőle. Amint Harendell földjére ér, az apja árnyéka nem követi többé.

És végre nyugodtan hajthatja álomra a fejét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Keris alig szunnyadt el éjszaka néhány percre, mégis a gyaloglást választotta ahelyett, hogy az egyik szekérben tegye meg az aznapra eső utat. Minden egyes lépés, amivel növelte az apja és közte nyúló távot, egyre enyhítette a kezét ölelő bilincs szorítását. Minden múltó óra nagyobb reményt adott neki, hogy ez nem egy újabb fondorlatos terv, amivel az apja kívánja térdre kényszeríteni.

Hogy unalmát elűzze, Keris a híd belsejét és az ott haladókat kezdte vizslatni. A kő sima egységességét egyetlen apró részlet sem törte meg, kivéve a padlóba vésett számjelzéseket, amik az elképzelése szerint távolságra utaltak. Ahogy számolta a lépéseit, arra jutott, hogy a jelek a szigetek és mólók között kanyargó hídon belüli utat mérték, nem pedig az északra haladó irányt, így lehetetlenné vált pontosan megállapítani, Ithicana mely részén tartózkodtak épp.

Szélcsendes évszak ide vagy oda, a forgalom élénkebb volt, mint várta. A szamarak bőgése és a csizmák súlyos dübögése vetekedett a végtelen alagútban süvítő széllel. Tucatnyi szekér haladt el mellettük, néhányuk hosszú sorokba rendezkedve. A legtöbbször árut szállított Északszemből Délszembe az ithicanaiai felügyelete alatt, míg egyes szekereken más nemzetek utazói – főleg harendelliek – ültek. Kísérőik egytől egyig ithicanaiai fegyveresekből álltak, akiknek a szeme sosem pihent a maszkjuk mögött, kezük bármilyen gyanús mozdulatra a kardjuk markolatához kapott. Hátról egy tizenkét fős ithicanaiai csapat előzte meg Keris kíséretét, érdeklődve méregették őket, majd szólanul futottak előre.

Valószínűleg honfitársai gyanakvó figyelmének eredményeképpen, Rarina egész álló nap távol tartotta magát tőle. Ám amikor késő éjszaka visszatért az őrszolgálatából, és leheveredett a hálózsákjára, suttogva intézte kérdését Kerishez.

– Igaz a hír, hogy Harendellbe vezet az utad, hogy egyetemen folytasd a tanulmányaidat?

Tisztában volt vele, hogy az alig egytucatnyi lépésnyire álló ithicanaiai füle minden szavukat elcsípi majd, ezért Keris így felelt:

– Igen. Régi nagy álmom, bár apám csak nemrég adta áldását rá. Mindkettőnknek kedvére van, ha a lehető legkevesebbet látjuk a másikból, és